

VADER *ع* dochter

Chris Bosma (61) is vader van Barbara (35) en Bastiaan (30) en opa van een kleinzoon en twee stiefkleinkinderen.

“Een groot deel van mijn leven heb ik keihard gewerkt. Ik was directeur van een bedrijf in kantoormeubelen en werkte van 's ochtends zes uur tot 's avonds half tien. Overdag moest ik vaak uit eten met klanten. Als ik dan thuiskwam, kreeg ik van mijn vrouw Olga twee witte boterhammen met speculaas en een glas melk en ging ik na een uur weer plat om de volgende ochtend op tijd te kunnen opstaan. Als ik nu naar mijn kleinzoon Gijsje kijk, van wie ik het leren lopen van nabij meemaak, dan besef ik dat ik van mijn eigen kinderen veel heb gemist. Op doordeweekse dagen zag ik Barbara en Bastiaan alleen als ze al sliepen en ik ze nog een kus

emmertje en een spons in de weer moeten, dat is geen doen. En als ze belt dat Gijsje wil komen logeren, stap ik in mijn auto en haal hem op. Ook al is het anderhalf uur rijden en moet ik wachten op de pont. Ik vind niet dat ik mijn kinderen heb verwend. Ze kregen echt niet zomaar van alles cadeau. Het zat hem misschien wel in hoe we met elkaar leefden. We hebben als gezin veel gereisd, zijn naar Amerika en Thailand geweest, gingen veel op wintersport. Het was gezelligheid ten top en we voelden een enorme verbondenheid met elkaar. We waren vier kaarsen en één vlam. Dat is allemaal niet zo diepgaand, hoor. We probeerden gewoon het leven voor elkaar draaglijk te maken. Zo streng als ik was

‘Barbara ging net als ik terug naar de basis: rust’

kwam geven. Maar ik verwijt het mezelf niet. Doordat ik zoveel werkte kon Olga thuisblijven en er voor de kinderen zijn als ze met verhalen uit school kwamen. In de weekenden was ik er wel, maar ik was meer een doevader dan een praatvader. Praatjes vullen geen gaatjes. Als Barbara hier komt, ga ik met haar auto door de wasstraat. Op het eiland waar zij en haar man Elard wonen, zou ze met een

opgevoed in een katholiek gezin, zo wilde ik mijn kinderen niet opvoeden. Voor mijn kinderen wilde ik meer vrijheid. Toen Barbara na haar eindexamen naar Zuid-Afrika wilde, had ik er alle vertrouwen in dat dat goed zou gaan. Ze is erg zelfstandig. Ik had het wel moeilijk toen ze in Zuid-Afrika haar rug brak als gevolg van een auto-ongeluk. Mijn wereld [LEES VERDER OP PAGINA 38>](#)

Barbara Bosma (35) is moeder van Gijs (1) en stiefmoeder van Jinte (12) en Timo (10). Ze woont op een natuureiland.

“Mijn vader heeft me vanuit de aanmoediging opgevoed: in zijn ogen kan ik niks verkeerd doen. Nu ik zelf een kind heb, denk ik er steeds meer over na hoe mooi het is dat ik op die manier ben grootgebracht. Ik denk dat het een kind stabiliteit geeft als zijn ouders vertrouwen hebben in de keuzes die hij maakt.

ik toch maar mooi gedaan. Misschien was het reizen ook een manier om van mijn ouders los te komen. Ik heb nooit gepuberd, ik was zo braaf. En mijn vader, grote mond, klein hartje, deed alles voor me. Dat was, en is nog steeds, zijn manier om te laten zien dat hij van me houdt. In mijn studietijd heb ik een brief naar hem geschreven. Zo

‘Hij doet alles voor me, ik moet uitkijken dat ik er geen misbruik van maak’

Na mijn eindexamen wilde ik naar het buitenland, en mijn ouders hebben nooit geprobeerd me dat uit mijn hoofd te praten. Ik ben naar Zuid-Afrika gegaan, waar de apartheid toen nog maar net was afgeschaft en waar veel geweld was. Terwijl ik nog maar een groentje was. Ik weet niet of ik Gijs diezelfde vrijheid kan geven. Achteraf gezien is die reis een belangrijke ervaring voor me geweest. Ik heb toen bedacht dat ik maatschappijkritisch in het leven wilde staan en dat ik journalist wilde worden. Het was ook de aftrap voor een leven vol reizen. Ik ben veel in Afrika geweest, ik heb zelfs twee jaar in Mozambique gewoond. Als ik nog wel eens onzeker ben, dan denk ik: dat heb

van: joh, misschien moet je me meer zelf laten doen en een keer nĳet komen om mijn nieuwe studentenkamer te schilderen. Ik had er behoefte aan dat de dingen eens een keer niet zo makkelijk gingen. Ik weet niet wat hij daarvan vond. Tegen mijn moeder zei hij dat er een brief voor hem was, niet wat erin stond. Erg veranderd is hij niet. Ik moet soms oppassen dat ik geen misbruik van hem maak. Als ik mijn ouders opzoek, vraagt hij om mijn auto-sleutels. Ik krijg mijn auto dan gewassen, volgetankt en met snoepjes erin terug. Voor mijn vader was zijn gezin de basis van alles. Als hardcore zakenman offerde hij zich voor ons [LEES VERDER OP PAGINA 38>](#)

VADER *En* dochter

> CHRIS

stond even stil toen ik daar 's nachts over werd gebeld. Ik dacht maar één ding: ik wil naar mijn dochter toe. De volgende ochtend zat ik in het vliegtuig.

Nu ik eraan terugdenk herinner ik me hoe we daar samen in het zonnetje zaten. Barbara was met bed en al naar beneden gebracht. We kwamen nóg nader tot elkaar. Maar hé, in elk leven komen dingetjes voor. Ze heeft er nu helemaal geen last meer van. Een paar jaar geleden wilde men op de zaak verandering. In goede harmonie ben ik daar weggegaan en ben ik gestopt met werken. Mensen konden het zich van mij niet voorstellen, maar ik vond het een

zegen. Het eerste jaar droomde ik nog wel eens van mijn werk. Nu geniet ik alleen nog maar van dit leven zonder wekker. Mijn lijfspreuk: het leven is een feest, je moet zelf de slingers ophangen. Voor mezelf vind ik het wel jammer dat Barbara en haar gezin zo ver weg wonen. Ik ben een spontaan mens dat graag zomaar langskomt. Ik hou er niet van om aan de vaartijden van een pont gebonden te zijn. Maar het past wel helemaal bij Barbara om op een natuureiland te gaan wonen. Die rust hoort bij haar. En eigenlijk heeft ze hetzelfde gedaan als ik; teruggaan naar de basis.”

> BARBARA

op. Hij wilde dat mijn moeder niet hoefde te werken, zodat ze voor ons kon zorgen. Daarvoor moest hij hard werken. Het grappige is dat mijn vader al op zijn achtenvijftigste gestopt is met werken en zijn werk helemaal niet mist. Hij geniet. Hard werken en niet lui zijn hebben we van hem geleerd. Maar dus ook dat werken alleen niet gelukkig maakt. Om diezelfde reden ben ik met mijn man Elard anderhalf jaar geleden gaan wonen op natuureiland Tiengemeten in de Hoeksche Waard, waar ik werk als beheerder van een zorgboerderij. In het weekend zijn we een groot gezin, samen met Timo en Jinte, de kinderen van Elard. Doordeweeks zijn we met ons zoontje Gijs. Voor

die tijd maakten we allebei carrière, we genoten van ons werk. Maar het was ook alsof we in een tunnel leefden. We gingen van huis als het nog donker was en kwamen in het donker terug. Het was een jachtig leven.

Ik denk dat mijn vader het wel mooi vindt dat we hier zo genieten. Of hij snapt dat we ver van de bewoonde wereld wonen, dat weet ik niet. Maar daar iets van zeggen, dat zal hij nooit doen. Inmiddels weet ik wel dat, hoe bewust ik ook leef, ik altijd mezelf meeneem. De drang om te werken zal ik altijd hebben. Als ik een tekstklus heb, dan voelt dat als erkenning. Waarom ik die bevestiging nodig heb, weet ik nog steeds niet.”

WILLEN U EN UW KIND OOK IN DIT DUBBELPORTRET? MAIL UW VERHAAL EN TELEFOONNR. NAAR LEZERS@TIJDSCHRIFTOOK.NL.